

der er gjort Spøg med, Ordet „statskonser-
vativ“. Det er selvfølgelig, som alle Ord, et
Ord, der ikke dækker, som baade siger
for lidt og for meget. Men det, jeg har
ønsket at sige dermed, er, at jeg ikke paa
noget Punkt vil være Organ for en enkelt
Klasse eller Organ for Besiddelsen. Jeg
er Tilhænger af den bestaaende Ejendoms-
ret, fordi jeg anser den for nødvendig og
heldig, fordi jeg mener, det er den Form,
hvori Samfundet, i alt Fald i lang Tid
endnu, skal udvikle sig. Men Ejendoms-
retten har ikke for mig noget mystisk ved
sig. Jeg ved, hvad den er, og jeg vil
gerne give den dens Begrænsning. Derfor
vil jeg ogsaa, hvis der er Bevægelser
fremme — heldigvis tror jeg, de er meget
svage her Landet — for at faa de Kon-
servative til at danse efter Bankernes Pibe
eller efter Sværindustriens Pibe — og disse
Fordringer høres ikke blot fra konservativ
Side, men i fuldt saa høj Grad fra radikal-
kapitalistisk Side, i den Retning er der
ikke stor Forskel — have Lov til at sige,
at det vil jeg aldrig gaa med til, og jeg
er glad ved, at vor Gruppes højtærede
Formand (Johan Knudsen) forleden tog
bestemt Afstand derfra. Lige saa meget
jeg vilde være imod, om vi politisk skulde
komme over i en militær Anneksionisme,
lige saa meget vil jeg paa det økonomi-
ske Omraade være imod Sværindustrien
eller andet fra Tyskland importeret, eller
imod et Bankherredømme importeret fra
Amerika. Jeg tror, at det, der har spillet
Fallit i Tyskland, skal vi ikke indføre i
Danmark. Men paa den anden Side men-
ner jeg ikke, at det konservative Parti
skal gaa i Retning af det, man i sin Tid
kaldte: den betrængte Middelstands Poli-
tik, thi et hvilket som helst Parti, der vil
bestaa, maa være statsligt.

Jeg vil her gerne gøre et Par Bemærkninger til et Parti, der bærer det
velklingende Navn: Erhvervspartiet, født
Jensen. Naar man i en stor historisk Tid,
hvor Verden er under Omdannelse, kom-
mer frem med et nyt Parti, og det, man
da kommer frem med, kun er: Vi vil have
2 Øre mere i Avance og lidt mindre Bræn-
devinsafgift — eller hvad det nu er, Pro-
grammet gaar ud paa —, vil jeg have Lov
til at sige, at Tiden kræver noget andet,
hvis den endelig kræver nye Partier. Det
virker absolut absurd, og hvis de Herrer
vil gøre noget — og det har de samme
Ret til som vi andre —, maa de forstaa,
at hvis Erhvervspartiet skal blive til no-
get og faa nogen Værdi, maa det ophøre
at være Erhvervsparti og blive et alminde-

ligt Statsparti. Den Gang har det dan-
ske Bondeparti maattet gaa, den Gang har
Arbejderpartiet maattet gaa, den Gang maa
ethvert Parti, der vil regere i Landet, gaa.
Rigsdagen er ikke nogen Stænderforsam-
ling, den er Udøver af Statsmagten. No-
get andet var, hvis den var en Stænder-
forsamling — det skulde jeg i og for sig
ikke have noget imod, at den var —, og vi
havde en anden Statsmagt, f. Eks. Konge-
magten, som repræsenterede det statslige
Hensyn. Men som Forholdene har ud-
viklet sig, har Kronen ikke Evne og
Styrke til at optage de rent statslige Hen-
syn og indtage den Stilling, man kunde
ønske den, og saa er Rigsdagen det
statslige Organ. Derfor vil en Politik,
der blot vil være en betrængt Middel-
stands Politik, være lige saa absurd og
finde samme Modstand hos mig som en
Politik, der vil være Sværindustriens eller
Protektionismens Politik. Al Politik maa
være statslig samfundsomfattende.

Mit Haab er, at de Konservative paa
dette Punkt i voksende Grad vil forstaa
den Tid, vi lever i, forstaa de Ofre, de
maa bringe, og bringe dem i Tide og ikke
lade sig lede paa Afveje. For gør de det,
er det muligt, at de en Gang kan opnaa
at faa den samme smukke Gravskrift, som
Bjørnstjerne Bjørnson gav Emil Stang,
den norske Højrefører, som efter min Me-
ning ogsaa passede paa det gamle danske
Højre: „De stod imod, da de ej bedre
vidste — men de var Riddersmænd ind-
til det sidste“. Hvis vi gaar Svær-
industriens Ærinde eller bliver et blot
Middelstandsparti, er jeg bange for, at
Riddersmændene ryger. Thi den nye
Tid kræver efter min Mening en For-
staaelse af den Sammenhæng mellem
Samfundsklasserne, som man alt for ofte
har glemt. I vor Tid kan man ikke
handle efter Loven om Maksimumsprofit.
Der maa være en vis Sammenhæng, og
det Samfund, der forstaaer den nye Tids
Krav paa Solidaritet, bliver nu en Gang
det stærkeste.

Jeg sagde for et Øjeblik siden, at den
revolutionære Bevægelse ikke passede for
det danske Folkelyne. Hvis vi fører en
fornuftig Politik, vil det være muligt at
skære den radikale samfundstjendtlige Side
bort, og det er et Maal at stille sig. Der-
for beder jeg baade de ærede Landbrugere
og Borgerstanden huske paa, at i det halve
Aar, der nu er tilbage, bør de være bes-
kedne i deres Fordringer. Der er allige-
vel, naar alt kommer til alt, tjent, hvad
der skal tjenes. (Munterhed). Det ærede